

РЕШЕНИЕ

№ 2913

гр. София, 30.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 15.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **5377** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.10а от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Б. К., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] в [населено място], обл.Т., притежаващ паспорт № U26725062, издаден на 23.06.2022 г. от паспортна служба И., Република Турция, подадена чрез адв.С., срещу Отказ за издаване на дългосрочна виза вид "D" изх.№ 23002935/ 15.05.2023 г., издаден от Завеждащ консулска служба Б. – Република Турция.

В жалбата са наведени оплаквания за незаконосъобразност на издадения административен акт, които според жалбоподателя се изразяват в нарушение на административно-производствените правила, противоречие на издадения акт с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона, като са изложени подробни съображения. Наведени са доводи за извършено нарушение на чл.8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека. От Съда се иска да отмени оспорения отказ, като присъди на жалбоподателя сторените по делото разноски съгласно представен списък. В с.з. жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – Завеждащ консулска служба Б. – Република Турция, не се явява и не изпраща представител.

Административен съд-София град приема за установено следното от фактическа страна:

На 29.03.2023 г. жалбоподателят е подал в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, заявление за издаване на виза вид "D" /за дългосрочно пребиваване/. Към заявлението апликантът е представил Удостоверение изх.№ 2795/12.12.2022 г. от Министерство на правосъдието, че не е български гражданин; Удостоверение рег.№ 94-00-035/21.07.2022 г., издадено от Кметство [населено място], съгласно което Б. К. /Б. М. А./ е вписан и фигурира в семейния регистър на [населено място], в т.1, стр.232 и е изселен за Република Турция на 08.06.1977 г. с писмо № 4-965-1/15.09.1977 г. на Министерство на правосъдието; Акт за раждане на Б. К. /Б. М. А./; Извлечение от семейния регистър; Удостоверение за идентичност на имена, издадено от Министерство на вътрешните работи, Република Турция в превод на български език; Изселнически паспорт № 485/26.09.1969 г.; Договор за наем на недвижим имот от 08.03.2023 г., сключен между И. М. М. и Б. К., действащ чрез пълномощника си Х. М. М. за отдаване на недвижим имот, находящ се в [населено място], [улица] – ползване на стая от жилището, със срок на договора шест години, считано от 10.03.2022 г., с месечен наем в размер на 60 лв., нотариално заверен; Декларация за предоставен адрес на пребиваване при договор за наем, подписана от И. М. М., с нотариална заверка на подписите; Удостоверение № 023/15.03.2023 г. от Търговска банка "Д" АД, че Б. К. има открита банкова сметка; Свидетелство за съдимост, издадено от Главна дирекция за съдимост и статистика, Министерство на вътрешните работи, съгласно което Б. К. не е осъждан, в превод на български език; Удостоверение за гражданска регистрация за Б. К. в превод на български език; Медицинска застраховка и копие на национален паспорт на Б. К., издаден от Република Турция.

След разглеждане на подаденото заявление и доказателствата към него административният орган е приел, че апликантът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. На основание чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ е издаден Отказ за издаване на дългосрочна виза вид "D" изх.№ 23002935/15.05.2023 г. Като допълнителни забележки в оспорения отказ е посочено, че при проверка е установено, че има противоречия между заявената и реална цел. Налице е информация, че апликантът няма намерение да се установи трайно или продължително или постоянно в Република България, а само посещение като гост. Семейството на апликанта е устроено в Република Турция. Изложен е мотив, че това е опит за заобикаляне изискванията от ЗЧРБ/НУРИВОВР с цел получаване на българска виза.

В хода на съдебното производство бяха приети следните писмени доказателства:

Писмо рег.№ М-17809/19.09.2023 г. от ДАНС, от съдържанието на което се установява, че молителят не представлява заплаха за националната сигурност на Република България. Специализираният орган е посочил, че за Б. К. процедурата по даване на становище е осъществена от ТД "Национална сигурност"-гр.Т., което е положително /л.42, л.81/.

Писмо вх.№ 34254/28.09.2023 г. от дирекция "Миграция" при МВР с представени Становище рег.№ 363р-11319/26.04.2023 г. и докладна записка рег.№ 363р-10794/20.04.2023 г. От становището се установява, че компетентните власти са извършили проверка на посочения в искането за издаване на виза адрес в [населено място], обл.Т., [улица]. При проверката е установено, че адресът е действителен, недвижимият имот е отдаден под наем от българския гражданин И. М. М., ЕГН: [ЕГН]. Компетентните органи са провели разговор с И. М. М., който е заявил, че Б. К.

е негов роднина, изселил се е от Република България през 1977 г. И. М. М. поддържа връзка с него, като апликантът му е бил на гости през 2014 г. Б. К. няма намерение да се установи в Република България, в частност на посочения в заявлението за издаване на виза адрес за пребиваване, намерението на апликанта се изразявало в това той да посещава България само през лятото, тъй като семейството му пребивава постоянно в Република Турция. Б. К. понастоящем е пенсионер, и е поискал от И. М. М. адреса като услуга, тъй като желае да получи българско гражданство. Документите, свързани с пребиваването му, са подготвени от трети лица и са подписани от упълномощено лице.

В становището е посочено още, че въз основа на извършени справки в АИС на МВР е констатирано, че на адреса, посочен в заявлението за издаване на виза, са адресно регистрирани още четири лица с двойно гражданство, които не са установени по време на извършената проверка – предимно деца, чиито родители понастоящем са адресно регистрирани на други адреси, но предходните им адреси са в [населено място], обл.Т., [улица]. В тази връзка ОДМВР-Т. е отправила възражение по подаденото Искане за издаване на виза "Д" от 29.03.2023 г., като е прието, че установените в хода на проверката данни водят до обосноваван извод, че адресът е предоставен единствено с цел Б. К. да получи постоянно пребиваване по облекчена процедура и последващо българско гражданство, без да е налице намерение за трайно установяване, съгласно императивното изискване на чл.25, т.9 ЗЧРБ. По отношение на апликанта няма наложени и действащи ПАМ, които да възпрепятстват влизането и пребиваването му на територията на Република България. /л.48, л.78, л.86/.

Жалбоподателят с молба от 19.09.2023 г. представи писмени доказателства в превод на български език, включително нотариален акт за собственост на недвижимия имот, в който жалбоподателят е наел стая за срок от шест години, както и копие на лична карта на наемодателя /л.53/.

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни изводи:

Оспореният административен акт е връчен на жалбоподателя лично на 15.05.2023 г. Жалбата е депозирана на 26.05.2023 г. с вх.№ 19900 /л.7/, в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването, от надлежно упълномощен адвокат /л.9/, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ е издаден от компетентен административен орган. Съгласно чл.9г, ал.1 ЗЧРБ и чл.10, ал.1 НУРИВОВР визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка по делото от страна на административния орган са представени Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на Министъра на външните работи и Заповед № 1/06.01.2022 г. на Генералния консул на Генерално консулство на Република България в И., съгласно която В. Б. разполага с правото да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец, съгласно Приложение № 7 към чл.34 и Приложение №8 към чл.34 от НУРИВОВР за уведомление и обосновка на отказ от издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, с право да извършва заверки и легализации на документи /л.27/.

Спазена е законоустановената форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение №7 НУРИВОВР, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл.59, ал.1 и ал.2 АПК.

В хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК.

Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

В разпоредбите на чл.10, ал.1 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е едно от тях. Съгласно чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато апликантът не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него.

Тук следва да се има и предвид неактивното процесуално поведение на жалбоподателя – същият не се яви в нито едно от проведените съдебни заседания, не прояви активност за събиране на гласни доказателства чрез разпит на свидетели.

При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните органи притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл.32, § 1 от Визовия кодекс /Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността/, както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на преценка на посочените органи следва от чл.21, § 1 и на чл.32, § 1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да "преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция", и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице "основателни съмнения" относно определени обстоятелства. Съществува принцип на международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани. Макар държавите-членки да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с "основната конституционна харта" на Съюза, това не е така по отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още повече когато липсва позоваване на каквато и да било

тясна семейна връзка с гражданин на Съюза. СЕС е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите-страни по Конвенцията за прилагане на Ш. споразумение в случай на неспазване от страна на кандидата на условията за влизане, е "израз на принципа на сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Шенген и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Ш. пространство".

Доколкото жалбата се възприема за допустима по силата на чл.10а, ал.4 ЗЧРБ, Съдът дължи произнасяне и по съдържашото се в нея оплакване за нарушение на правото на личен и семеен живот на Б. К.. Съгласно чл.8 ЕКПЧОС и чл.3 от Протокол № 4 към нея всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. В Решение по дело С. Съдът признава основното право на семеен живот като част от общите принципи на правото на ЕС. Той стига до този извод, позовавайки се на практиката на ЕСПЧ. В Решение по дело Boultif ЕСПЧ приема, че "извеждането на лице от страната, в която живеят близки членове на неговото семейство, може да съставлява нарушение на правото на зачитане на семейния живот, гарантирано в чл.8, § 1 ЕКПЧОС".

Понятието "семейство" съгласно ЕКПЧОС, се свежда най-вече до основната част от семейството, която в случая включва жалбоподателя и неговата съпруга. Установената практика на ЕСПЧ също е в смисъл, че отделянето на лице от членовете на неговото семейство е допустимо единствено когато се установи, че то е "необходимо в едно демократично общество, т.е. е обосновано от императивна обществена потребност, и по-специално е пропорционално на преследваната легитимна цел". Прилагането на чл.8, § 2 ЕКПЧОС, който въвежда дерогация на правото, гарантирано от чл.8, § 1 ЕКПЧОС, води до извършването на проверка за пропорционалност, която отчита /по-специално/ обстоятелства като момента на установяване на семейството, добросъвестността на жалбоподателя, културните и социални различия на държавата, в която членовете на семейството ще бъдат отведени, и тяхната степен на интеграция в обществото на договарящата държава.

В разглеждания случай от събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят не желае трайно да се установи на територията на Република България, желае да посещава страната през летния сезон. Не поддържа трайни връзки и контакти с негови близки в Република България. Лицето И. М. М., посочило пред българските власти, че е роднина на жалбоподателя, не е в постоянна и непрекъсната връзка с апликанта. Нещо повече И. М. М. е заявил, че жалбоподателят е идвал само веднъж в Република България през 2014 г., както и че неговото семейство е трайно установено в Република Турция. И. М. М. е предоставил адреса под форма на услуга, с цел чужденецът да получи виза, а впоследствие и българско гражданство, без да има намерение трайно да се установи на територията на Република България.

От доказателствата по делото не може да се приеме, че жалбоподателят разполага с достатъчно средства за издръжка, които да му позволят да води нормален живот на територията на страната, нито, че същият има намерение да се установи продължително или постоянно в Република България. От събраните доказателства несъмнено се установява, че жалбоподателят няма намерение за трайно установяване на територията на Република България, неговото семейство живее в Република Турция, като по този начин се обосновава и изводът за законосъобразност на

обжалвания отказ.

Като се отчетат посочените по горе обстоятелства, се установява наличието на обстоятелства за дерогация на правото по чл.8, ал.1 от Конвенцията. Не са установени по безспорен начин нито целта, нито условията на планирания престой – чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ – апликантът има намерение да посещава Република България като гост, без намерение за трайно установяване в държавата. Обосновава се извод на злоупотреба с права от страна на жалбоподателя, като административният орган е представил убедителни доказателства за недобросъвестност на Б. К.. Установено е още, че на посоченият адрес са регистрирани и други лица, всички документи за процедурата са подписани от упълномощено лице, а не лично от апликанта.

По изложените по-горе съображения Съдът намира жалбата за неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Ответникът не е заявил искане за присъждане на разноски, поради което Съдът не дължи произнасяне по този въпрос.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд-София град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. К., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] , притежаващ паспорт № U26725062, издаден на 23.06.2022 г. от паспортна служба И., Република Турция, срещу Отказ за издаване на дългосрочна виза вид "D" изх.№ 23002935/15.05.2023 г., издаден от Завеждащ консулска служба Б. – Република Турция.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: